

Originile dinastiei române
Legături de sânge și înrudiri politice
cu marile Case Regale ale Europei

COLECȚIA REGALĂ
prezentată de Dan-Silviu Boerescu VOL. XIX

Colecția REGALĂ
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOERESCU, DAN-SILVIU

**Originile dinastiei române. Legături de sânge și înrudiri politice
cu marile Case Regale ale Europei : docu-drame și mituri istorice
însoțite de consemnări din presă / evocate de Dan-Silviu Boerescu. -**

București : Integral, 2018

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-201-9

94

© INTEGRAL, 2018

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-201-9

Originile dinastiei române
Legături de sânge și înrudiri politice
cu marile Case Regale ale Europei

Docu-drame și mituri istorice
evocate de Dan-Silviu Boerescu,
însoțite de consemnări din presă

INTEGRAL

Sumar

La masa de billiard a istoriei:
refuzul unui Conte belgian
și acceptul unui Principe german / 7

Familia de Hohenzollern-
Sigmaringen și originile Casei Regale a României / 27

Familia Regală Britanică (dinastia de Windsor)
și Familia Regală. Posibilitatea ca Prințul Charles
să urce pe Tronul României / 49

„Sangre calientă”? Conexiunile iberice –
Famiile Regale
ale Spaniei și Portugaliei / 69

Vacanțe la Copenhaga
și întâlniri cu Familia Regală a Danemarcei / 79

Acasă, la Atena, cu Familia Regală a Greciei –
trei nunți regale / 83

Regina Ana și Familia Regală a Franței –
copilăria între Bourboni / 95

Țarskoe Selo, via Eastwell Park –
conexiuni cu Familia Imperială a Rusiei
(dinastia Romanov) / 103

Legăturile cu Familia Imperială a Austriei
(dinastia de Habsburg) trec prin Castelul Bran
și o mănăstire din Pennsylvania / 113

Lămuriri bibliografice / 123

La masa de biliard a istoriei: refuzul unui Conte belgian și acceptul unui Principe german

Dinastia română este neîndoiește creația lui Carol I, un Principe german care a devenit extraordinarul prim Rege al României, reușind să scoată țara din chingile feudalismului levantin întârziat și să o reorienteze pe coordonate europene moderne.

Carol I al României, Principe de Hohenzollern-Sigmaringen, pe numele său complet Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen (20 aprilie 1839, Sigmaringen – 10 octombrie 1914, Sinaia) a fost Domnitorul, apoi Regele României, care a condus Principatele Române și, apoi, România după abdicarea, forțată de o lovitură de stat, a lui Alexandru Ioan Cuza.

Domnitorul Unirii își exprimase, însă, deja intenția de a renunța la tron înainte de a fi fost surprins de complotiști în pat cu amanta sa, Principesa Maria Obrenovici, mama viitorului Rege Milan al Serbiei. La 24 ianuarie 1859, Alexandru

Ioan Cuza era ales domnitor atât în Moldova, cât și în Țara Românească. Marile Puteri erau puse în fața faptului împlinit. „Domnul Unirii”, cum a fost numit mai târziu Alexandru Ioan Cuza, a rezistat pe tron preț de un serviciu militar complet. Adică 7 ani, atât cât era obligatorie șederea sub arme la mijlocul secolului al XIX-lea. După o domnie aflată sub semnul inovării și modernismului, la 11 februarie 1866, Alexandru Ioan Cuza abdică. Nu din proprie voință, ci în miez de noapte, sub amenințarea armelor.

Abdicarea lui Alexandru Ioan Cuza, motivele, dar și personajele care au stat în spatele acestui complot au reprezentat, încă de atunci, un subiect de discuție și de cercetare pentru specialiști. „Noi, Alexandru Ioan I, conform dorinței națiunii întregi și angajamentului ce am luat la suirea pe Tron, depun astăzi, 11 februarie 1866, cârma guvernului în mâna unei Locotenențe Domnești și a Ministrului ales de popor”. Așa arăta actul semnat de Alexandru Ioan Cuza în momentul abdicării. Urma să plece în exil alături de soție și de cei doi copii, dar, practic, a plecat cu amanta sa. A hălăduit prin Europa, stând la Paris și Viena, dar găsindu-și în sfârșit liniștea la Wiesbaden.

Abdicarea lui Alexandru Ioan Cuza nu a fost însă, spun specialiștii, un act liber consimțit. Cuza a fost obligat să abdice în urma unui complot. Practic, aproape toată elita politică românească a contribuit la îndepărtarea sa de pe tronul Principatelor Române Unite. Inclusiv armata l-a trădat pe Cuza. I.G. Valentineanu în lucrarea *Din memoriile mele. Alegerea, detronarea și înmormântarea lui Cuza Vodă* descrie cu exactitate detronarea lui Cuza. Pe 10 februarie, un personaj dubios și total necunoscut Palatului se prezintă

la Cuza și solicită insistent să vorbească cu acesta. Într-un final, seara reușește să-l vadă pe Cuza și-l anunță direct că, la miezul nopții, 4.000 de oameni îl vor detrona cu sprijinul armatei. Cuza nu-l ia în seamă și-i dă bani. Personajul misterios refuză și se face nevăzut. Cu toate acestea, Cuza ordonă întărirea gărzilor Palatului. George Lecca dublează gărzile, deși se bănuiește astăzi că și el făcea parte din complot. Ideea unei revolte anti-cuziste este confirmată și de Nicolae Orășanu, omul său de încredere. Deși Cuza nu era convins de existența unui complot și a unei revolte, inevitabilul se produce. Cuza este înlăturat brutal. Ofițerii lui Lecca au trădat, au pătruns în camera unde stătea Cuza cu amanta sa, Maria Obrenovici. Înarmați, aceștia i-au întins lui Cuza actul de abdicare pe care acesta l-a semnat imediat. A fost scos afară și trecut peste graniță la Predeal, cu soție, copii și amantă. Pe străzi, peste 2.000 de oameni strigau de bucurie, iar colonelul Haralambie înconjurase Palatul cu tunuri, în cazul în care Cuza ar fi refuzat și ar fi reușit printr-o minune să-și găsească susținători fideli. În doar câteva ore luase sfârșit domnia de 7 ani a fostului pârcălab de Galați, sub care s-au unit, pentru prima dată în istoria modernă, Principatele Moldovei și ale Țării Românești.

În Moldova, abdicarea lui Cuza a fost primită cu mare bucurie, arată mărturiile contemporanilor. Iată cum descrie Radu Rosetti primirea veștii abdicării lui Cuza de propria sa familie. Mama acestuia primise telegrama prin care Cuza abdică. „«Principele Cuza a abdicat», strigă ea, roșie de emoție și bucurie. Tata o urmează șchiopătând și sprijinindu-se pe baston. «Cuza a abdicat», strigă el. Iar mama ne citește o depeșă franceză sosită în acea dimineață la

Adjud, adresată de Dimitrie Sturdza cumnatului său Alecu Balș și trimesă de acesta tatei. Sturdza comunică lui Balș abdicarea lui Cuza, instituirea Locotenenței Domnești, alcătuită din Generalul Golescu, Lascăr Catargiu și colonelul Neculai Haralambie, precum și numirea unui minister compus din conservatori și liberali, din care făcea parte și el, Sturdza. Părinții mei exultau de bucurie, știind bine că lui Cuza nu putea să-i urmeze decât un domn străin, ceea ce alcătuaia dorul fierbinte de atâta ani”, scria Radu Rosetti în *Amintiri din prima tinerețe*. De altfel, sentimentul era general, fiindcă moldovenii simțeau, prin mutarea capitalei, că își pierduseră importanța și căzuseră pe plan secund. Un lucru pe care nu-l iertaseră lui Cuza.

Sentimentul acesta de bucurie este descris în aproape toate zonele Principatelor. Acesta era însuflețit în special de ideea alegerii unui principe străin. Specialiștii precizează că bucuria înlăturării lui Cuza era prezentă în lumea elitelor societății. Țăranii în special nu priveau cu ochi buni acest complot. Pentru ei, Cuza, era omul care le dăduse pământ, un binefăcător. „Reforma, cu toate carențele ei, a însemnat o cotitură în viața țăranimii. A fost un adevărat șoc psihologic primirea de la stat a unui pământ – chiar dacă neîndestulător – râvnit cu atâta sete. În memoria colectivă a satelor, Cuza a rămas ca marele binefăcător”, preciza Florin Constantiniu în lucrarea sa, *O istorie sinceră a poporului român*. Totodată, cunoscută este reticența oamenilor din Dăbuleni, care credeau că noul principe străin le va lua pământurile, în timp ce locuitorii comunei Căiuțul chiar au semnat, cu degetul, că nu îl vor ca domn pe Carol I, ca semn de solidaritate cu predecesorul său. Simpatia țăranilor

a fost câștigată de Cuza, însă, cu prețul sacrificării domniei sale. Împroprietărirea acestora și emanciparea clăcașilor a fost unul dintre motivele pentru care a fost organizat complotul împotriva sa. De altfel, acest complot era pus la cale de câțiva ani. Practic, oamenii politici și-au dat mâna pentru a-l răsturna pe Cuza. Liberalii radicali au fost în stare să facă pace cu rivalii lor de moarte, conservatorii, numai pentru a-l vedea pe Cuza plecat. Nemulțumirile existau în ambele tabere. Totodată, pe teritoriul Moldovei existau agenți ruși care încercau să agite spiritele și să provoace o mișcare anti-unionistă. „În timp ce uneltirile rusești pregăteau «dezunirea» Principatelor, forțele din interior, oștile domnului, se aliau în ceea ce s-a numit «monstruoasa coaliție»: radicalii își dădeau mâna cu conservatorii pentru a-l răsturna pe Cuza. Primii îi reproșau moderația, ceilalți un pretins revoluționarism. Se născuse o solidaritate temporară între adversari, ce avea să fie fatală domnului Unirii”, scrie Florin Constantiniu în lucrarea amintită. Mai precis, liberalii radicali erau nemulțumiți de faptul că reformele lui Cuza nu erau atât de tranșante pe cât își doreau și mai ales erau nemulțumiți că nu dădeau tonul la guvernare. De partea cealaltă, conservatorii erau nemulțumiți în special de legea agrară și împroprietărirea țăranilor, dar și de reformele considerate „prea revoluționare” ale lui Cuza.

Totodată, viața personală a domnitorului, dar și despotismul ultimilor ani de domnie au stârnit antipatii. Prezența amantei „domnești”, dar și plăcerea pentru jocuri de noroc și nopți pierdute nu erau văzute cu ochi buni. „După șapte ani de glorioasă conducere a țării, monstruoasa coaliție, speculând nemulțumirile provocate de starea precară a

finanțelor, cât și unele greșeli săvârșite de Cuza, mai ales în ultima parte a domniei (îndepărtarea vechilor sfetnici și prieteni, înlocuirea la 26 ianuarie a guvernului Kogălniceanu și afirmarea în mai multe rânduri a ideii de renunțare la tron, în momentul împlinirii termenului de șapte ani) l-a silit pe Cuza în noaptea de 11/12 februarie 1866 să abdice, lăsând cârma guvernului în mâna unei Locotenente Domnești”, scria istoricul Ilie Gorja în revista Agero. Printre cei implicați în complotul îndreptat împotriva sa se aflau mari personalități ale vremii precum Ion Ghica, C.A. Rosetti, Petre Carp sau Ioan Cantacuzino. Totodată, Cuza a fost trădat și de armată. Printre pușinii care i-au rămas fideli a fost prefectul Alexandru Beldiman, care a plâns când a aflat vestea abdicării. Pentru toți ciudată a fost apatia lui Alexandru Ioan Cuza. Cum de nu aflase de complot și mai ales de ce era atât de nepăsător la zvonuri? Nicolae Suțu, unul dintre contemporani, spune că Alexandru Ioan Cuza devenise prea despot și prea sigur pe sine în ultimii ani, încât privea pe toți cu dispreț și că s-a izolat alături de amanta sa. Totodată, se bănuiește că domnitorul înțelegea el însuși necesitatea aducerii unui prinț străin, dintr-o familie cu mare reputație la nivel european, și că și-ar fi pus singur problema abdicării. El i-a scris lui Napoleon al III-lea că ar vrea să abdice și că să găsească un principe dintr-o casă conducătoare europeană să-l înlocuiască, aceasta fiind soluția de a pune capăt luptei politice. (www.adevarul.ro)

Prima soluție pentru înlocuirea lui Cuza a fost Prințul Filip de Flandra, însă acesta a declinat oferta.

În urma abdicării domnitorului Alexandru Ioan Cuza, la 11 februarie 1866, puterea în stat a fost preluată de o